

BESZÉLGETÉS COLIN FIRTH-SZEL ÉS STANLEY TUCCIVAL

„Segített, hogy kihullott a hajam”

KRÁNICZ BENCE

A SZUPERNOVA HÁZASPÁRJAKÉNT A DEMENCIÁVAL KÉNYTELENEK EGYÜTTÉLNI. KEREKASZTALOS INTERJÚN KÉRDEZTÜK A KÉT FILMSZTÁRT, AKIK MAGYARORSZÁGRÓL CSAK A FILMVILÁGNAK NYILATKOZTAK.

• Jó ideje ismerik egymást, dolgoztak is együtt, de a Szupernóvában játszanak először ketten főszerepet. Keresték egy ilyen film lehetőségét?

Stanley Tucci: Nagyon boldog voltam, hogy Colin meg akarta csinálni a filmet. Harry Macqueen, a rendező először nekem küldte el a forgatókönyvet, én továbbítottam Colinnak, mert húsz éve barátok vagyunk, és régóta szerettem volna újra vele dolgozni.

Colin Firth: Nekem pedig azonnal volt kedvem a Szupernóvához. Néha csak egy film forgatókönyvét kapjuk meg, mást nem tudunk a tervről, itt viszont biztos volt, hogy Stanley is benne van. Ettől már olvasás közben sem tudtam elvonatkoztatni. Eleinte ő játszott volna Samet, akit végül én alakítok, én eredetileg a másik főszerepre kerültem szóba. Valójában mindegy is volt, melyik figura melyikünké, a lényeg az volt, hogy együtt dolgozhassunk. Megnéztem Harry Macqueen első rendezését, a *Hinterlandet* (2014), ami ugyancsak road movie, így nagyjából el tudtam képzelni, milyen lesz a Szupernóva, viszont nem tudtam, a rendező is rám gondolt-e. Végül tőle is befutott a megkeresés, elkezdtünk foglalkozni az anyaggal, és nem sokkal ezután jutott eszünkbe, hogy talán nagyobb ereje lenne a történetnek, ha Stanley játszana Tuskert. Harry, gondolom, halálra rémült, hogy milyen alapvető változtatásokra készülünk – talán az is megfordult a fejében, hogy az egész történetet áthelyeznénk Franciaországba, és mindketten francia férfiakat játsz-

nánk. Tartottunk egy olvasópróbát az új szereposztásban, és ott el is dőlt, hogy jobb lesz így a film.

• Az, hogy meleg párt játszanak a filmben, döntő változást jelent a történetben ahhoz képest, mintha egy nő és egy férfi házasságát látnánk?

Tucci: A történet nyilván nem lenne ugyanez, valahol mégis ugyanaz maradna a film. Ez volt a forgatókönyv szépsége: csak a szerelemről és a szeretett fél elvesztéséről szól. Nagyszerűnek találtam, hogy Harry ezt egy meleg pár történeteként mesélte el, ettől csak érdekesebb lett, mélyebbre ment a történet.

• Nem sűrűn látunk azonos nemű párokat a vásznon.

Tucci: Így van, különösen úgy, hogy egyáltalán nincs szó a homoszexualitásokról, csakis a szerelmükről.

Firth: Nem tudom eldönteni, hogy más lett volna-e a történet heteroszexuális párral a főszerepben. Nekünk, miközben készültünk a szerepre, nagyon gyorsan kialakult az érzésünk, hogy ezt a sztorit így kell elmesélni. Nagyon hitelesnek tűnt kettejük szerelme. Ráadásul olyasvalaki volt a partnerem, akivel nagyon jóban vagyok, ez pedig, remélem, Sam és Tusker közös viccein, egymáshoz intézett félszavain is látszik valamelyest. Nem volt kérdés, milyen neműek ezek az emberek.

• Létezik olyasmi, hogy „színészi komfortzóna”? Vannak olyan szerepek, amelyeket elsőre kényelmetlennek éreznek, és tudják, hogy olyasmit kell megoldaniuk, amivel eddig nem próbálkoztak?

Firth: Én csak technikai értelemben beszélhetek ilyesmiről. Jól tudom, hol vannak a határim, és érzem, mikor kell olyasmit játszanom, ami nem az erősségem. Az a baj a mi szakmánkkal, hogy ha megismernek bizonyos fajta szerepekben, legközelebb is hasonlóra hívnak, így az ipar öntudatlanul sem engedi, hogy kilépj ebből a bizonyos komfortzónából. Éppen azért bíznak rád egy filmet, mert úgy vélik, jó leszel abban a szerepben, és azért lehetsz jó benne, mert korábban már csináltál egy majdnem ilyet. Ez a körforgás. Ezért is ritka, hogy nehezebb feladatot kapjunk színészként. Azt hiszem, a Szupernóvánál egyébként technikai értelemben nem támadt nehézségünk. De talán Stanley karrierjében ez máshogy alakult, mert ő pont, hogy az elképesztő sokoldalúságáról híres. Én még sosem játszottam kékhajú embert, pedig szeretnék.

Tucci: Nekem sem volt kényelmetlen a szerepem a Szupernóvában, mert érzelmi értelemben logikus volt, ami a forgatókönyvben állt. Szerintem éppen az a színészet lényege, hogy amikor csak lehet, olyasmit vállalj, amit korábban még nem próbáltál. Persze, hogy mindenki skatulyába akar szorítani. Az egyetlen jó dolog az öregedésben, hogy ez egyre kevésbé jellemző. Úgy vettem észre, idősödő színészként változatosabbak a lehetőségeim. Sokat segített, hogy kihullott a hajam. Ez a koromat is nehezebben beazonosíthatóvá tette. Az öregedéssel az ember etnikai háttere is elkezd kevésbé látszani. Régebben mindig olaszokat kellett játszanom – egyébként az is vagyok –, vagy más mediterrán, esetleg közel-keleti származású figurákat. Mondanom sem kell, Hollywoodban általában ők a rosszfiúk. Ám ahogy telt az idő, ez egyre inkább elmúlt. Ahogy öregszünk, egyre jobban hasonlítunk egymásra.

Firth: Egyetértek, a fizikai leépülés nagyon erős hatást kelt a vásznon. A húszas éveimben idegesített, hogy olyan nyájas képem van a filmekben. Paul Scofield volt a példaképem, én is olyan markáns vonásokat szerettem volna.

Tucci: Tessék, mára megkaptad.

Firth: Meg. Sok is lett. Azért azt hoztattam, hogy nem feltétlenül zavart, ha a korábbi szerepeimhez hasonló felkéréseket kaptam. Amíg a filmtervet érdekesnek, érvényesnek látom, jól elvagyok a határimon belül.

Tucci: Sokszor a színészek elsajátítanak egy másik akcentust, vagy máshogy kezdenek járni, hogy kitaláljanak valami újítást. Pedig egyáltalán nem biztos, hogy ez jót tesz annak az adott filmnek. Az az új járás hozzátartozik a történet, a karakter saját igazságához? Ha a válasz nem, inkább el se vállald a filmet.

• *A zenének komoly szerepe van a filmben. Sam zongorista, és Colin maga játszik el egy darabot az egyik jelenetben. Fontos volt ez a fajta hitelesség?*

Firth: Nyilván próbáltunk minél őszintébb alakítást nyújtani, ami per sze maga az ellentmondás. Emlékszem, a színiiskolában egyik nap arról tanultunk, hogy legyen meg mindennek az igazsága, amit eljátszunk, másnap pedig megtanították, hogy minden, amit csinálunk, maga a hamisság. Ez az egész, amit csinálunk, kitaláció. Ennek az ellentmondásnak a feloldása jelenti a szakmánk legnagyobb kihívását, ez az a feladat, amellyel folyamatosan birkóznunk kell. Néha igencsak felkavaró folyamat. A zenéről annyit, hogy én nem vagyok valami jó zongorista. A darabot, amit játszom a filmben, egy képzett zenész biztosan egyszerűnek találná – nekem nem volt az. Rengeteget gyakoroltam, és próbáltam valami sajátos érzékenységet belevinni

az előadásomba. Mikor először hallotta valaki más is rajtam kívül a gyakorlásom eredményét, rögtön belezavarodtam az egészbe. Innen kellett visszajönnöm, elég félelmetes volt. A forgatáson talán egyetlen olyan beállításunk volt, amikor sikerült elejétől a végéig, hiba nélkül eljátszanom a szükséges részt.

• *A Szupernóva rendkívül intim film, de politikai szempontból vészterhes időben mutatják be, amikor a világ több pontján újra fellángoltak a nők és a szexuális vagy etnikai kisebbségek jogai körüli viták. Ettől a film is politikusabbá válik?*

Firth: Bármiből lehet politikát csinálni. Talán Brecht mondta azt, hogy minden politika, az is, ha veszel egy kiló kenyert. A politikainak a személyesben vannak a gyökerei. Ennek a filmnek szerintem éppen az lehet az ereje, hogy nagyon mélyen személyes, és mások számára is személyessé tud tenni olyasmit, ami messziről talán politikai állásfoglalásnak tűnne. Máskor is ezeknek a személyes jelentéseknek a felismerése lenne a feladatunk, mikor politikai ügyekben véleményt alkotunk.

Ha személyesen érintett vagy, hirtelen elfogadóbb is leszel minden résztvevővel. Mihez kezdünk a betegséggel? Hogyan nézünk szembe a halállal? Ezek a témák is fontosak a filmben,

és ezek is lehetnek alapvetően politikai kérdések.

• *A road movie műfaj lényege, hogy mire a hősök célhoz érnek, más emberek lesznek. Önök változtak bármit ennek a filmnek a hatására?*

Tucci: Én újra lelkes lettem a munkám iránt, mert annyira tetszett a forgatókönyv, és mert Colinnal dolgozhattam. A forgatás szakmai értelemben örömet okozott. Ez nem történik meg velem olyan gyakran. Magánemberként pedig azt a meggyőződésemet erősítette meg ez a film, hogy minden mély emberi kapcsolatot érdemes ugyanolyan értékesnek látni.

Firth: Ehhez annyit tennék hozzá, hogy a film azt is megmutatja, milyen pokoli nehéz is szerelmesnek maradni. A két főhős évtizedek óta együtt van, és odavannak egymásért. Voltaképpen ez mindannyiunk álma, viszont ők sem menekülhetnek attól a borzasztó helyzettől, amelybe Tusker betegsége miatt kerültek, és egymást sem könnyű elviselniük ilyen körülmények között. Őket látva talán kevésbé érezzük elviselhetetlennek a saját problémáinkat, és több erőnk marad arra, hogy türelmesebbek, elfogadóbbak, szeretetteljesebbek legyünk a saját kapcsolatainkon. Nekem ebben mutatott példát a film. •

Colin Firth és Stanley Tucci
(Harry Macqueen: Szupernóva)

